

PROČE TO 1/2 ENY VZDĀ•VAJĀ•?

ĀĀEtrtek, 18 srpen 2011

Jedna velmi moudrá a slavná, ale taky hodnĀ› nemocná spisovatelka - Virginie Woolfová - kdysi napsala: "Pro Ā›enu neexistuje nic, co by ji osvobodilo víc, než Ā› zanechat rozkoš a zaĀ›it bojovat." Tak jak stárnu a zbavuji se věch moĀ›ných iluzí, Ā›ekla bych, Ā›e mi jich opravdu uĀ› moc nezbyvá, tak mi tahle věta pĀ›irĀ› stá dál víc.

Ne, Ā›e bych touĀ›ila dostat se do vojenské mise v Afganistánu, ale více si věřím toho, jak se my Ā›enské necháváme vláĀ›et jako tĀ›tiny ve větru událostmi kolem nás, jak se zbyteĀ›ně podvolujeme a jsme potom hluboce neĀ›astné; a ve stĀ›í se potom bijeme do hlav, proĀ› jsme s tím a tím nedĀ›laly nĀ›co dĀ›ív a Ā›e teĀ› uĀ› je po nĀ›kolik záĀ›ných pĀ›íkladĀ› ve svém nejbliĀ›ím okolí. Tak napĀ›íklad jedna v mém věku, jedno dítě, s manĀ› nespí nebo spí; manĀ›el s ní, ale zato s kdekou, která si Ā›ekne kolem. DĀ›ou bídu s nouzí. Bydlí v malém byteĀ›. Tak ta teĀ› zdĀ›ila po babiĀ›ce malý ale pĀ›kný a zchovalý domek na vesnici. Celá Ā›astná mi to pĀ›ibĀ›hla svĀ›j zámĀ›r co s tím. Byt, ve kterém teĀ› s manĀ›elem bydlí, prodají a za utrĀ›ené peníze celý domek ve vesnici zrekonstruuje. Byla jsem upĀ›ímnĀ› pĀ›ekvapena a zĀ›stala jsem zírat s otevĀ›enou pusou. Tak tahle, která si neustále stĀ›Ā›uje, jak je pĀ›í;erný, jak kdyby mĀ›la kam jít, tak by Ā›hned a ani by se neotoĀ›ila, tak tahle si bere Ā›anci se koneĀ›ně postavit na vlastní nohy a zaĀ›it Ā›it lepĀ›í Ā›ivot. Je to věc moĀ›né?

Ono to asi je nĀ›co podobného i s tĀ›mi "spratky", jak se o nich píĀ›e v tom Ā›lánku níĀ›e. Vím, Ā›e vykopnout nezvedeného manĀ›ela je velmi tĀ›Ā›ké, ale vykopnout nezvedené dítě je témĀ› nemoĀ›né. Ā›lovĀ›ku to rve srdce, ja to kdysi sladké malé bobátko promĀ›nilo a vyrostlo v nĀ›co, co jsme si rozhodnĀ› nepĀ›áli, ale (já sama doufám, Ā›e si tímhle nebudu nikdy muset projít) nejspí; je to pro mnohé jediná cesta. Kdysi jsem Ā›etla jednu velmi drsnou knihu napsanou matkou feĀ›áka, podle jejich skuteĀ›ných událostí. DĀ›lali pro svého závislého syna maximum, dávali mu peníze, drželi ho doma pod zámekem, vozili ho do léĀ›eben, kdyĀ› utekl, hledali ho po celém mĀ›stĀ› a nakonec jim stejnĀ› nezbylo nic, než Ā› ho nechat svému osudu. Chce; to tak? Nehodlá; se chovat líp a podle nĀ›jakých pravidel? Je nám to líto, ale musí; jít, než Ā› zniĀ›í; i nás ostatní.

Asi podobnĀ› tĀ›Ā›ké je to i s tĀ›mi nezvedenými manĀ›ely (omlouvám se věm pánĀ›m, vím, Ā›e jsou i nezvedené manĀ›elky, ale píĀ›u to z pohledu Ā›eny). ProstĀ›, pro Ā›enu je nutné bojovat za Ā›stí své a svých dĀ›tí, nevě to lehce, nejít vědy tou nejsnazĀ›í cestou, být pozitivní. VĀ›dyĀ› kdyĀ› ne my, tak nikdo jiný to za nás neudĀ›lá. E jak si ta moje kamarádka nabĀ›hne. V dobré víĀ›e, Ā›e ten její se kvĀ›li jejímu snu o rodinném domku zmĀ›ní, Ā›e ji zase bude mít rád... a výplata výplatu následovati bude...

JOLANA